

رضا صادقی

و عشق به امام حسین(ع)

این خواننده موسیقی پاپ همواره دغدغه خوانندن از شهید کربلا را داشته است

موسیقی ما- رضا صادقی، خواننده مطرح سبک پاپ است، اما اگر بگویمیم به همان اندازه یاحتی بیشتر از توانی که صرف تولید آهنگ‌های حوزه تخصصی اش می‌کند، دغدغه خواندن از امام حسین(ع) و واقعه کربلا را دارد، بیراه نگفته‌ایم. قطعه‌های پرتعداد و ماندگارش در ثای شهادی دشت کربلا همچون «قرص ماه خونی»، «امیر کائنات»، «خواهر تنها»، «مرثیه»، «رنگ بارون» و... گواه این ادعاست. سال‌هاست در ماه محرم، به‌ویژه در روزهای تاسوعا و عاشورا او را در قالب یک مرثیه‌خوان می‌بینیم که در جمع بچه‌محل‌هایش در بندرعباس از مردی می‌گوید که برایش اسوه تفکر، باور و اراده است. در شب‌هایی که صدای گرم این خواننده جنوبی را در تیتراژ آغازین برنامه «با حسین(ع) حرف بزن» شنیدیم با او هم‌کلام شدیم تا برآیمان از تعهد قلبی‌اش برای مرثیه‌خوانی و ساخت قطعات محرمی و عاشورایی بگوید.

او به موسیقی ما می‌گوید: **من** از کودکی به‌خاطر خانواده‌ای که در آن بزرگ شدم، یک تعهد قلبی نسبت به این موضوع دارم. ضمن این‌که نگاه به مرثیه در این نقطه از جغرافیا، یک نگاه قدرتمندانه است.

این خواننده که هر سال در زادگاهش یعنی بندرعباس برای امام حسین(ع) نوحه‌خوانی می‌کرد، گفت: امسال به تبع پیروی از همان مرد بزرگی که همواره برابیم الگوی تفکر، اندیشه و عقلانیت بوده، به بندرعباس نرفته و سعی کردم این ماجرا را در خلوت خودم پیش ببرم، چرا که هم سلامت آدم‌هایی که دوست‌شان دارم برابم مهم بود و هم سلامت خودم که بتوانم سریا باشم و سال بعد با توان و قدرت بیشتر کم‌سعادت‌ی امسال را جبران کنم؛ البته این نظر من است و امیدوارم همه در عزاداری‌های امسال جوانب احتیاط را رعایت کرده باشند؛ فقط به این خاطر که همه با هم بتوانیم سال‌های بعد عزاداری سالار شهیدان را با سلامت کامل شکوهمندانه‌تر و قدرتمندتر برگزار کنیم.

او تأکید می‌کند: امام حسین(ع) برای من باور قدرت است، باور اندیشه و اراده. من در مسیر دستیابی به شعور این مفاهیم هستم و دغدغه‌ام این است یا کاری که بلدم، این مفاهیم و موضوعات را به نسل جوان انتقال بدهم؛ نسلی که برای فاصله‌گرفتنش از این فضا، متأسفانه با تبلیغات زیادی مواجه است. من فکر می‌کنم دوستان و همکارانم که در بحث موسیقایی، کارهای محرمی و عاشورایی ارائه می‌دهند، عمدتاً با همین ایده و عقیده کار را پیش می‌برند.

تدوین «وداع»

فیلم کوتاه «وداع» به نویسندگی و کارگردانی میلاد محبیان به تدوین رسید. در خلاصه داستان وداع آمده است؛ پیرمرد تلاش دارد مراقب همسرش باشد. لیلی رضایی و عابدین حسینی دو نابازیگری هستند که در این اثر با استفاده از زندگی مستند خود به ایفای نقش شخصیت‌های اصلی این داستان پرداخته‌اند. این فیلم که در روستای نایه تولیدشده است برای شرکت در جشنواره‌های داخلی و خارجی آماده می‌شود. / مهر

[ع=]

هویت بصری موزه، مجموعه‌ای از نشان‌هاست که در داخل موزه باید وجود داشته باشد از لوگو و سایت گرفته تا طراحی مبلمان محیطی موزه. هر آنچه در موزه به چشم می‌آید جزو هویت بصری موزه محسوب می‌شود و باید هارمونی و وحدت داشته باشد

تعمیرات موزه هنرهای معاصر تهران هنوز کار دارد، اما مدیرانش می‌گویند بعد ماه صفر آماده بازگشایی خواهد بود

موزه در انتظار تولدی دوباره

درباره موزه هنرهای معاصر تهران بیشتر از هر موزه یا مجموعه هنری در ایران حرف و شایعه وجود داشته است

آذر مهاجر

ادبیات و هنر

🔗 حرف و شایعه کم نبوده درباره موزه هنرهای معاصر تهران. در تمام سال‌هایی که موزه فعالیت می‌کند از همان آغاز به کارش در سال ۱۳۵۶ که گفته می‌شد با مقاصد سیاسی و زودتر از موعد افتتاح شده تا امروز که آخرین مراحل مرمت و بازسازی را پشت سر می‌گذارد و عده‌ای معتقدند در این مرمت آسیب‌های جدی به موزه وارد شده، همیشه حرف‌هایی شنیده شده که گاهی چندان هم تهی از واقعیت نبوده‌اند. نمونه‌اش اتفاقی که پنج سال پیش در موزه رخ داد و بابت سرقت برخی آثار، امین‌اموال مقصر شناخته شد یا شبهاتی که سال ۱۳۹۵ به دلیل ارسال آثار به جشنواره‌ای در ایتالیا به وجود آمد. رؤسای موزه نیز در سال‌های گذشته بارها نوك پیکان اتهامات مختلف قرار گرفته‌اند و هرگز موزه بدون حاشیه نبوده است.

دغدغه نگهداری دقیق از گنجینه موزه به‌عنوان دارایی ملی و مصون ماندن تعداد، اصالت و سلامت آثار گنجینه با توجه به قیمت و ارزش موزه‌ای آثار اهمیت دارد و از همین بابت است که شایعات درباره موزه اهمیت پیدا می‌کنند. این روزها هم مدتی است موزه هنرهای معاصر تهران بار دیگر در کانون توجه و در معرض شایعه قرار دارد از این بابت که بعد از چند بار وقفه، بازسازی آن به پایان نزدیک شده و اگر آنچه مدیران موزه می‌گویند، کاملاً درست باشد در آینده نباید تا این اندازه درباره امنیت موزه و گنجینه آثارش ابهام وجود داشته باشد.

رئیس موزه هنرهای معاصر تهران در گفت‌وگو با جام جم

امنیت را نمی‌شود ۱۰۰ درصد تضمین کرد

از دی ماه ۱۳۹۷ (ریاست موزه هنرهای معاصر تهران به احسان آقایی سپرده شده است، یعنی چند ماه بعد از آغاز بازسازی و احتمالاً بعد از مشخص شدن ناکارآمدی پیمانکار قبلی. آقایی سال‌های زیادی در موزه حضور داشته و حتماً از دلایل برگناری برخی از رؤسای موزه خبر دارد، شایعات پیرامون برخی دیگر از رؤسا را شنیده و می‌داند که پیامد ناکارآمدی رؤسای موزه در سختگیرانه‌ترین حالت، صرفاً برگناری بوده و بس. آقایی به عنوان رئیس موزه درباره تغییرات ایجاد شده در موزه بعد از مرمت آن، اطلاعاتی در اختیار رسانه‌ها قرار داده اما در این گفت‌وگو درباره امنیت با او صحبت کرده‌ایم و حرف‌ها و شایعاتی که همیشه درباره گنجینه موزه وجود داشته است.

🔗 درباره موزه هنرهای معاصر تهران همیشه شایعاتی بوده است و به‌خصوص درباره گنجینه موزه و از دست رفتن آثاری که ارزش مادی و موزه‌ای قابل اعتنایی داشته‌اند. حالا در بازسازی‌هایی که صورت گرفته، برای امنیت موزه چه کارهایی انجام شده است؟

امنیت واژه‌ای بسیار گسترده و عام است. امنیت در موزه سه بخش را شامل می‌شود که یک بخش از آن به فیزیک آثار مرتبط است و این‌که آثار به لحاظ فنی درست نگهداری شوند. در این باره تغییرات عمده‌ای در موزه داشته‌ایم که در بازدید خبرنگاران و نمایندگان رسانه‌ها به آنها اشاره شد. بخش دیگری از امنیت آثار به پایش و حفاظت مرتبط است که در واقع جلوگیری از سرقت آثار را شامل می‌شود. سومین بخش از امنیت آثار موزه به امنیت نمایش مرتبط است که در این

درگذشت یک ناشر

علی اکبر صبائی، ناشر و مدیرمسئول کتابفروشی صبا درگذشت. اتحادیه ناشران و کتاب‌فروشان تهران با اعلام این خبر در پیامی نوشته است: «بدین‌وسیله درگذشت مرحوم علی اکبر صبائی، مدیرمسئول کتاب‌فروشی صبا، برادر گرامی جناب آقای محمد صبائی مدیرمسئول انتشارات رهنما را به اطلاع همکاران گرامی می‌رسانیم. با غنایت به شرایط حساس کنونی و لزوم پیشگیری از شیوع ویروس کرونا، ارسال پیام تسلیت باعث تسلی خاطر بازماندگان خواهد بود. // ایسنا

گویا دشواری‌ها برطرف شده و مشکلات سرانجام حل شده‌اند. طبق اظهارات پیمانکار

و مدیر مرکز هنرهای نمایشی طی دو سال و نیم گذشته اتفاقات مختلفی در فرایند مرمت موزه رخ داده است:

🔗 اضافه شدن تعداد ریل‌های گنجینه که از ۸۶ ریل به ۱۰۶ رسیده است.

🔗 طراحی و نصب تاسیسات مکانیکی و الکتریکی مکانیزه و قابل کنترل از راه دور بر اساس استانداردهای جهانی که دمای هوا و رطوبت را در اندازه مناسب تنظیم می‌کند.

🔗 رفع نم دیوارها

🔗 اضافه شدن بخش مرمت به بخش گنجینه موزه

🔗 ایجاد سالن غذاخوری و محل استراحت حفاظت فیزیکی طراحی و اجرا شده است.

🔗 دسته‌بندی بخش اصلی به زیرمجموعه‌هایی برای آثار چاپی، کاغذی و گنجینه مجسمه‌ها

🔗 نوپردازی مناسب

جایی، استاندارد مشخصی دارد و برای انجامش لازم است پروسه دقیق و مشخصی طی شود که اصلاً ساده نیست و به لحاظ اداری پیچیدگی‌های زیادی دارد. این پروسه در نمایشگاه‌های داخلی یک تا دو ماه و برای ارسال به خارج از کشور تا چهار ماه طول می‌کشد و موارد متعددی را شامل می‌شود که امنیت همه جانبه آثار را تضمین کند. این پروسه قواعدی دارد که بین المللی است و توسط کارشناسان خبره نوشته شده است.

🔗 اما به نظر می‌رسد همیشه رعایت نمی‌شود.

چون قطعیتی وجود ندارد. حتی یک هواپیما هم ممکن است بعد از بررسی تمام موارد و مراقبت‌ها و دقت‌های فراوان وقتی از زمین بلند شد، دچار سانحه شود. امنیت آثار هنری را هرگز نمی‌توان به ۱۰۰ رساند. هر اثری به محض خلق شدن در خطر نابودی قرار دارد. درست مثل انسان یا هر موجود زنده دیگری. شاید بتوان با تدابیر و فناوری‌های موجود، عمر آثار هنری را افزایش داد یا امنیت آنها را تأمین کرد، اما هیچ کشوری نتوانسته صددرصد امنیت آثار هنری را فراهم کند. صرفاً در این باره پروتکل‌هایی وجود دارد که خسارت‌های ناشی از سرقت، جابه‌جایی و آسیب‌دیدگی و نگهداری را به حداقل می‌رساند. این پروتکل‌ها درست و دقیق هستند، توسط افرادی آگاه‌تر از ما نوشته شده‌اند و ما هم بر اساس آنها عمل می‌کنیم.

🔗 یکی از موارد مربوط به بازسازی موزه، طراحی هویت بصری آن است. چرا چنین تصمیمی گرفته شده است؟

هویت بصری موزه، مجموعه‌ای از نشان‌هاست که در داخل موزه باید وجود داشته باشد از لوگو و سایت گرفته تا طراحی مبلمان محیطی موزه. هر آنچه در

زمینه هم اقدامات زیادی صورت گرفته تا خدش‌های به هیچ اثری وارد نشود. موارد ایمنی از جمله محافظت فیزیکی، تنظیم دما و نور و مواردی از این دست که با نظر کارشناسان به صورت استاندارد در موزه ایجاد شده است.

🔗 مهم‌ترین نکته‌ای که آثار موزه را در معرض خطر قرار می‌دهد، شرکت در برگزاری نمایشگاه‌های ملی و بین‌المللی است که باعث می‌شود برخی آثار از گنجینه خارج شوند و دیگر هرگز بازنگردند یا اثری برگردد که مخدوش شده یا اصالت نداشته باشد. چه تضمینی برای این مورد فراهم کرده‌اید؟

سوال شما درست نیست، چون در طول تمام سال‌هایی که از عمر موزه می‌گذرد، شاید ۱۰ درصد از آثار گنجینه خارج و بازگردانده شده باشد که آن هم برای ارسال به نمایشگاه‌ها و موزه‌های معتبر بین‌المللی بوده و این کار براساس پروتکل‌های خاص بین‌المللی صورت می‌گیرد. مثلاً همین اواخر، نمایشگاهی از هلند در موزه ملی ایران برگزار شده بود که یک اثر از موزه هنرهای معاصر به آن نمایشگاه ارسال شد. خروج آثار از موزه، به‌ندرت اتفاق می‌افتد. جمع آن شاید به اندازه انگشت‌های دو دست نرسد و این مورد اصلاً چیزی نیست که باعث نگران امنیت آثار باشید.

🔗 تعداد انگشتان دو دست هم کم نیست و ۱۰ درصد هم برای خودش در صدی است و از قضا اصلاً هم درصد کمی نیست، چون آثار گرانبهایی از هنرمندان بزرگ ایران و جهان در موزه هنرهای معاصر نگهداری می‌شود که از دست دادن یکی از آنها هم خسارت بزرگی است. چنین اتفاقی نمی‌افتد، چون انتقال اثر از موزه به هر

عدد دوم

۳۰

بازهم «هنر درگذر زمان»

کتاب «هنر درگذر زمان» نوشته هلن گارد نر با ترجمه محمدتقی فرامرزی به‌تازگی توسط انتشارات نگاه به چاپ سی‌ام رسیده است. این کتاب گزارشی از چگونگی شکل‌گیری و تغییر پویای هنر طی زمان بوده و تلاش می‌کند دیدگاه انسان بافرینندگان آثار هنری را نسبت به معنای زندگی و هنر نشان دهد. چاپ سی‌ام این کتاب با ۸۵۰ صفحه و قیمت ۲۲۰ هزار تومان منتشر شده است. / مهر

عداول

۴۰

اوقاف و یاری هیأت‌ها

حجت‌الاسلام سیدهاشم حسینی، معاون فرهنگی اداره اوقاف تهران با اشاره به اقدامات برای برپایی عزاداری سیدالشهدا(ع) در دهه اول محرم با توجه به شیوع کرونا، گفت: امسال ۴۰ میلیارد تومان از کمک به هیأت‌ها و تجهیز امامزاده‌ها گرفته تا تأمین بسته‌های معیشتی هزینه شد. او اظهار امیدواری کرد روند رعایت پروتکل‌های بهداشتی طی دهه اول ماه محرم در تمام ماه‌های محرم و صفر ادامه یابد. / فارس

خواندنی

۵۰

رمان هندی، فارسی شد

رمان کوتاه «قاجار قوچار» نوشته ویوک شانبهگ با ترجمه مرتضی ثقفیان توسط نشر مرکز منتشر و راهی بازار نشر شد. تصویری که نویسنده از این خانواده سنتی و تقابلی‌هایش ارائه کرده درواقع هنرِ دربارِ رونق اقتصادی را نشان می‌دهد که با معضلات اجتماعی فراوانی همراه است؛ مشکلاتی مانند خشونت خانگی و ... عده‌ای این رمان را بهترین رمان هندی چاپ‌شده در دهه اخیر خوانده‌اند. / مهر

نمای نزدیک[یاد]

اینجا بدون تو

مسعود مهرابی، صاحب امتیاز و مدیرمسئول مجله فیلم در ۶۶ سالگی درگذشت

رفیق‌ترین و صمیمی‌ترین عضو مهم مجله فیلم برای همه بود. در این میان مهرابی به عنوان صاحب امتیاز و مدیرمسئول فیلم، کمتر در مجله می‌نوشت و کمتر در مراسم سینمایی حاضر می‌شد. همین حضور کم‌رنگ و غیبت تقریباً دائمی، رازآلودگی او را به عنوان رأس مثلث مجله فیلم بیشتر می‌کرد. حضور مهرابی در فضای مجازی تا حدی می‌توانست او را پس پرده بیرون بیاورد، اما حتی در این عرصه نیز تقریباً رازآلود باقی ماند و چندان تن به بازی و جذابیت آن نداد، باز بالعکس هوشنگ گلمکانی

🔗 میان سه تفنگدار مجله

فیلم، مسعود مهرابی پررزم و رازترین بود؛ قلم هوشنگ گلمکانی و شیوه نقد و نگاه او را در همه این سال‌ها و

تقریباً در هر شماره می‌دیدیم و می‌خواندیم و حضور حی و حاضرش در مجالس و محافل سینمایی را با آن سر تراشیده و سبیل و عینک و اندکی اخمویی و

ترشرویی حس می‌کردیم و عباس یاری هم با

گشاده‌رویی و خنده و اخلاق خوش همیشه‌گی،

علی رستگار

سینما

Liked by alizhoorinad and 425 others
massoud.mehrabi.

خودنمایی می‌کند.

اولین پست مهرابی، مطلبی درباره عباس کیارستمی و خبرنگارانی درباره مراسم تشییع اوست؛ مهرابی عکسی از فیلمساز محبوب مجله فیلم انتخاب کرده که با همان عینک تیره مشهورش و شالی بر گردن در پس‌زمینه‌ای با درخت - یکی از مهم‌ترین نمادهای سینمای کیارستمی - به جایی در دوردست و شاید آسمان نگاه می‌کند. مهرابی برای بدرقه کیارستمی، شعری از سهراب سپهری را انتخاب کرد: «به سراغ من اگر می‌آیید / نرم و آهسته بیایید، میادا که ترك بردارد / چینی نازک تنهایی من»

دومین پست مهرابی هم تلخ است و با نوشتن «دریغا چراغی بدین روشنی» خبر از رفتن مرد بزرگ دیگری می‌دهد؛ جمشید ارجمند مترجم و منتقد

حالا که پست‌های اندک او را مرور می‌کنیم، عجیب است که این قدر با مرگ و رفتن عجین هستند، البته این مؤانست با نیستی و تعدد تسلیت، تنها محدود به مطالب و عکس‌های مهرابی نبود و در این سال‌ها به سبب مرگ‌های مدام بزرگان و چهره‌ها و برخی مردمان دوست و آشنا و غریبه، کمتر رخت سیاه عز از «تن‌ها» به‌در آمده و چه بسیار پست‌های غمگناهنه‌ای که در اینستاگرام، جای خود را به اندوه بعدی داده و می‌دهد - تازه‌ترین داغ همین رفتن خود مهرابی- اما به دلیل دوری مهرابی از فضای مجازی و فعالیت‌گزیده و اندکش در اینستاگرام، مرگ‌نویسی او بارز و محسوس است و بیشتر به چشم می‌آید. با دست‌کم حالا که او رفته، این «از رفتن گفتن و نوشتن» بیشتر از قبل

و عباس یاری که در اینستاگرام، فعال و پرکار بوده و هستند، خودشان را با زمانه تازه وفق دادند و ضمن توجه به اهمیت مجله فیلم، حضور مستمر در فضای مجازی را نیز جزو ضرورت‌های این سال‌ها و ایام دانسته و می‌دانند، مهرابی در طول چهار پنج سال فعالیت در اینستاگرام، فقط ۵۵ پست به اشتراک گذاشت. از علاقه کم مهرابی به فضای مجازی بود یا هرچیز دیگر، او اینجا هم، همچون مجله فیلم چندان نمی‌خواست خودی نشان بدهد و در پس پرده بودن و رازآمیز بودن را ترجیح می‌داد.